

Jean Haudry: Indoevropská tradice – kořeny naší identity

Tradice budoucnosti byla obnovena na stránkách Dělského potápěče. Texty, které nevyšly knižně, budou postupně doplňovány.

„Národy jsou jako stromy, jež svými kořeny přijímají výživné látky, které pak prostřednictvím nejjemnějších ‚alchymistických‘ postupů mění v životní mízu umožňující růst listům a plodům. Zbaven kořenů, strom hyne. Kmen vyschne a při první silné bouři padne.“ Jean Varenne

Indoeuropeistika má za sebou dvě protikladné fáze. Po počátečním nadšení (na základě prací např. A. Kuhna, Jacoba Grimma, Maxe Müllera nebo O. Schradera) následovalo vystřízlivění a nadměrná kritika (Claude Lévi-Strauss). Dnes je ale ve fázi třetí – fázi pozitivní kritiky a odůvodněných jistot (Georges Dumézil).

Jean Haudry (1934, Perreux-sur-Marne), Dumézilův žák a emeritní profesor katedry indoeuropeistiky na univerzitě v Lyonu ukazuje, že Indoevropané nejsou žádným „lingvistickým přízrakem“ ani „myšlenkovou konstrukcí“ filologů, nýbrž že byli reálným etnikem, jehož tradice nikdy v našich kulturách nepřestaly úplně působit...

Kdo jsme a odkud pocházíme? Odpovědi na tyto otázky by měl vlastně znát každý etnický Evropan. Text je proto koncipován v první řadě jako užitečný, přesný pracovní nástroj, který co nejširšímu kruhu zájemců usnadní základní orientaci ve fascinující, byť nesnadné látce.

Z obsahu:

1. Od indoeuropeistiky k Indoevropanům (Hypotéza společného indoevropského jazyka; Hypotéza společného indoevropského národa). 2. Co víme o Indoevropanech a jak to víme? (Lingvistická paleontologie; Dochovaná sbírka formulí; Pojmová schémata; Fyzický typ Indoevropanů; Poslední společný domov; Původní domov). 3. Naše tři barvy (Kultura a

civilizace; Bílá, rudá a černá; Tři nebe; Kosmický cyklus etc.). 4. Pospolitost (Kasty; Rodová linie; Vůdci; Tělo společnosti; Úloha a obsah tradice etc.). 5. Budoucnost indoevropské tradice (Tradice a modernita; Otázka indoevropské specifičnosti; Modernita domácí a vypůjčená; Naděje na obnovu etc.).